



Φωτ. γ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΘ

ΑΡΙΘ. 10

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 11 ΜΑΡΤΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρὰ . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾷ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος BENIAMIN
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δεόν ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ τῶν Ἁγίων Τόπων — Συνέδριον πρὸς ἑνώσειν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Ἀγγλίᾳ — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Δήλωσις — Δοκαστικά — Ἀγγελαί — Βιβλιολογία — Ἀνάγνωσμα τῆς κυριακῆς.

ΕΠΗΡΕΙΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ

κατόπι τῆς συνθήκης τοῦ Κάρολου

Τὴν ἑκδοσιν τῶν ἀπὸ σήμερον γνωστῶν καθισταμένων ἐπιστολῶν ἐκρίναμεν ὠφέλιμον κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, καίτοι, διὰ τὴν σπουδαιότητα τῆς υποθέσεως, ἣν ἀφηγοῦνται, πάντοτε μετὰ προσοχῆς πρέπει ν' ἀναγνωσθῶσιν· οὐ μόνον διότι δι' αὐτῶν πιστοποιοῦνται τὰ παρ' ἡμῖν οὐκ ἀκριβῶς ἐν τινι μέτρῳ γινωσκόμενα, περὶ τῶν χρόνων ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ διότι καθιστῶσιν αὐταὶ γνωστὸν ὅτι περὶ τῶν ρωμαίων αὐτῆς ὑπηκόων, δῆλα δὲ τῶν ἐλλήνων, ἢ τουρκικῆ κυβέρνησις ἐσκέπετο καὶ ἀπεφάσιζε κατὰ τὰ τέλη τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος πολὺ συνετῶς, ὀρθῶς κρίνουσα καὶ τὴν ἀπέναντι αὐτῆς πολιτείαν τῶν μὴ ἐλλήνων.

Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται στέλλονται πρὸς τὸν αἰμίνηστον πατριάρχην Ἱεροσολύμων Δοσίθεον, τὸν πολλὰ μοχθήσαντα ἔργῳ τε καὶ λόγῳ καὶ πολλὰ παθόντα ὑπὲρ

τῶν Ἁγίων Τόπων, ὁ δὲ στέλλων οὐδεμίαν εἰς ἡμᾶς χορηγεῖ περὶ ἑαυτοῦ εἰδήσιν, ἣ ὅτι ὑπάρτει παρά τινι τῶν ἐυρωπαίων παρὰ τῇ Ὑ. Πύλῃ πρεσβευτῶν. Ἐν τισιν ἐπιστολαῖς αὐτοῦ καταφέρεται ἐναντίον τοῦ μεγάλου δραγομάνου, δῆλον οὖν Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ ἀπορρήτων, ἐπιρρίπτων τινὰς σκιάς εἰς τὴν οὐχὶ φωτεινὴν εἰκόνα τοῦ φιλοσόφου καὶ πολιτικοῦ ἐκείνου ἀνδρός, οὗ τὸν ἀληθῆ χαρακτῆρα οὐδεὶς ἄχρι σήμερον ἠδυνήθη νὰ ζωγραφῇ ἀκριβῶς. Ἀλλὰ περὶ τούτου καὶ τινων ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταύταις εἰδήσεων καὶ τῆς συλλογῆς τούτων, ἐξ ἧς σήμερον μικρὸν μέρος ἐκδίδεται, βραχεῖά τις ἐπισημείωσις, ἢ πρόλογος ἐπιταπτόμενος αὐταῖς, θέλει εἰπεῖ τὰ δέοντα· ἵνα μὴ δὲ τῶν ἐπισήμων γραμμάτων τούτων ἡ ἑκδοσις ἀναβληθῇ. ἐπιτάσσεται μὲν ἡ προεισαγωγή, προτάττονται δ' αἱ ἐπιστολαί, οὕτως ἔχουσαι·

Μακαριώτατε, σοφώτατε, καὶ λογιώτατε πατριάρχα τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης τὴν σὴν Μακαριότητα ταπεινῶς προσκυνῶ.

† Τὸ παρόν μου δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ νὰ τὴν προσκυνήσω καὶ τῆς δώσω εἰδήσιν, πῶς χάριτι Χριστοῦ καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν τῆς ἑως τώρα δὲν ἐδυνήθηκα

οἱ φράγγοι νὰ κάμουν τίποτε, καλὰ καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἔταξαν, ὡς τῆς προέγραψα, νὰ ἔταξαν καὶ ἄλλα πενήντα πουργιὰ περισσότερα, μὲ ὅλον τοῦτο δὲν ἐκατόρθωσαν οὐδὲν, οὔτε τὸν ἔδωσαν πρόσωπον, διὰ τὸ ὁποῖον εὐχαρίστησα πολλὰ τὸν κεχαγιά, ὅταν μὲ τὸ εἶπεν, μόνον ἐπρόσθεσεν εἰς τοῦτο πῶς πρέπει ἡ Μακαριότης σου νὰ κάμῃ καμίαν εὐχαριστίαν εἰς τὸν ἐπίτροπον· ἐγὼ καὶ τὸν εἶπα πῶς δὲν θέλει λείπει νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ τὸν ἐπίτροπον καὶ τὴν ἐκλαμπρότητά σου, μόνον ἠθέλα νὰ ἤξευρα τὴν γνώμην τοῦ ἐπιτρόπου τι ζητᾷ, καὶ μὲ ἔταξεν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ μετὰ τρεῖς τέσσαραις ἡμέραις· τὸν ἐξαναρώτησα, καὶ μὲ εἶπεν πῶς δὲν ἠμπόρεσα νὰ πάρω τὴν γνώμην του, μόνον ἐσὺ βλέπεις τὰ ταξίματα ποῦ μᾶς κάμουν οἱ φράγγοι, καὶ ἂν δὲν ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ τόσα, ὡς δώσῃ ὅσα δύναται. Ἐγὼ τοῦ ἀπεκρίθην· οἱ φράγγοι ἔχουν βασιλεῖς καὶ ἀφεντάδες πολλοὺς, καὶ ὅ,τι θέλουν, καὶ ὅσα θέλουν τοὺς δίδουν, καὶ εἶναι ἀξιοὶ νὰ δώσουν καὶ 500 πουργιὰ ἄσπρα, ἀμὴν ὁ πτωχὸς ὁ πατριάρχης τῆς Ἱερουσαλὴμ ζῇ μὲ ἐλεημοσύνην καὶ ποτὲς δὲν εἶναι ἀξιος νὰ δώσῃ οὔτε τὸ πέπτον αὐτῶν τῶν ἀσπρῶν, ποῦ τάζουν οἱ φράγγοι· ὅμως ἐκεῖνο ποῦ εἶναι τὸ θέλημα τῆς ἐκλαμπρότητός σου καὶ τῆς δυνάμεώς του θέλει κάμει, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἐφάνη ἡ ἐκλαμπρότης σου προστάτης καὶ εὐεργέτης του, καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐκλαμπρότητά σου ἔχει ὅλον του τὸ θάρρος. Εἰς κοντολογία, διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ, ἐγὼ δὲν σὲ λέγω ἀριθμὸν, μόνον εἶπέ με ἐσὺ τί χρισμέτι ἠμποροῦν νὰ κάμουν τὸν ἐπίτροπον. Ἐγὼ τοῦ ἀπεκρίθην· αὐτοὶ εἶναι πτωχοὶ ἄνθρωποι, καὶ ἄσπρα δὲν ἔχουν, μάλιστα χρεωστοῦν 70 καὶ 80 πουργιὰ, ποῦ τοὺς τὰ ἐπῆρε βιαίως ὁ Χαρμοῦζ πασᾶς, καὶ οὔτε ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί νὰ σᾶς πῶ. Καὶ ἔτζι μὲ συμπεραίνει νὰ γράψω τὴν Μακαριότητά σου, τί ἠμπορεῖ νὰ τοὺς δώσῃ· εἰς κοντολογία τὸ ἄφισεν εἰς τὴν προαίρεσιν τῆς Μακαριότητός σου, καὶ ἰδοὺ ποῦ τῆς τὸ γράφω, διὰ νὰ ἔχω ἀπόκρισιν. Ἐγὼ σᾶς ἐσυμβούλευα νὰ τὸ κάμετε ἐξω νοῦ, καὶ νὰ μακρύν[ετε] τὴν ὑπόθεσιν, ἵσως καὶ ἀλυσμονιοῦνταν, μόνον φοβοῦμαι νὰ τὸ πάρουν πάθος, καὶ μὲ καιρὸν μᾶς κάμουν κανένα ρέγγη, ἢ ἂν δὲν δώσουν τὰ ζητούμενα τῶν φραγγῶν ὁλάκερα, νὰ μὴν τοὺς δώσουν κανένα ὄρισμὸν διὰ μερικὸν τρόπον, καὶ μὲ τοῦτον τὸν τρόπον πέρνουν τὰ ἄσπρα τῶν φραγγῶν, καὶ λογατε πῶς εἶναι πάλιν ὁ Ἅγιος Τάφος, ἢ ἐκεῖνα ὅποια καὶ ἂν εἶναι ποῦ ζητοῦν εἰς τὰ χέρια τῶν ρωμαίων, διατὶ μὲ τὸ νὰ δώσουν μερικὸν τρόπον ἢ μόνον κανένα προσκυνησμά δὲν φαίνεται μεγάλον τι.

Καὶ εἰς τοῦτο συλλογίσου ἡ Μακαριότης σου καλὰ πῶς ἔχει νὰ γένῃ· καὶ ἢ μὲν καὶ μὲ λόγον τίποτε ἀναπαυθοῦν, καλῶς ἢ δὲ καὶ γυρεύσουν τίποτε περισσότερα, τότες κάμνει χρεία νὰ ἔλθῃ ἡ Μακαριότης σου, διὰ νὰ ξανακαινουργώσῃ τὸν ὄρισμὸν, ὡς

καθὼς μὲ ἐπρόγραψεν. Ἐλπίζω εἰς τὸν Θεόν, μὲ τὸ τοῦτο, ποῦ ὁ κεχαγιάς μὲ λέγει νὰ σᾶς γράψω καὶ νὰ μὲ ἀποκριθῇτε. Εἰς τὸ μεταξὺ πηγαίνουν εἰς τὸ σεφέ-ρη, καὶ ἵσως νὰ ἀλισμονηθῇ, καὶ ἀμὴν γένῃ καμία ἐξοδος, ὅμως κατὰ τὸν καιρὸν, ποῦ ἔλθουν τὰ γράμματά σας, ἔτζι θέλωμεν κυβερνηθεῖ. Ὁ κεχαγιάς καὶ ἓνα δύο ἀπὸ τοὺς προεστοὺς μὲ ὀλίγην χορίλκα τοὺς ἐκαλοκαρδοῦσαμεν πολλὰ, καὶ εἰς τοῦτο ἡ Μακαριότης σου θέλει γράψῃ εἰς τὴν Βλαχίαν, ὅταν ὁ γέρο Θεόφιλος γράφῃ τὸν ἅγιον Βηθλεὲμ, νὰ τὸν ἀκούῃ καὶ νὰ τὸν στέλνῃ ὀλίγην χορίλκα, μάλιστα ὅταν εὐγουν ἐξω τὰ τζατίρια. Εἰς ταῖς δέκα τοῦ παρόντος ἔχουν νὰ εὐγάλουν τὸ τοῦν εἰς τὴν Πόρτα ἀμὴν δὲν κινοῦν ἔως τοῦ ἀγίου Γεωργίου. Ἡ δὲ ἀγία αὐτῆς εὐχὴ εἴη μεθ' ἡμῶν.

Ἀπὸ Μπαμπᾶ. Μαρτίῳ 8.

τῆς Σῆς Μακαριότητος
υἱὸς ἐν Χριστῷ καὶ δοῦλος
ΙΩΑΝΝΑΚΗΣ.

Τὸ Χαρμοῦση τὸν ἐβαλλαν χάψι εἰς τοῦ τζα-ούσπασιν διὰ τὸ χρέος τὸ μὴρὶ ποῦ εὐρέθηκεν ἀπάνω καὶ εἶπεν ὁ βεζίρης τὸν Θεόφιλον ὅτι σὺν πάρουν τὰ ἄσπρα τοῦ μὴριοῦ τότες νὰ πάγῃ εἰς αὐτόν. Ἐπ' ἀληθείας καλὴν ἐπιμέλειαν ἔχει αὐτὸς ὁ καλόγερος ὁ Θεόφιλος, μόνον τί νὰ σὲ κάμει πῶς δὲν τοῦ βολεῖ ὁ καιρός. Ὁ Καπλᾶν τζελεμπῆς ὁ καπουκεχαγιάς Μολδαβίας σᾶς προσκυνᾷ.

Μακαριώτατε, δοφώτατε, κοὶ λογιώτατε πατριάρχα τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης, τὴν δὴν Μακαριότητα εὐλαβῶς προσκυνῶ.

† Τὴν πρὸ ἄλλην σᾶς ἔγραψα πῶς ἦλθεν ὁ κοιμισάριος τῶν φραγγῶν ἐδῶ, προφασιζόμενος πῶς αὐτὸς δὲν ἔχει εἰδῆσιν διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἱερουσαλὴμ, μόνον πῶς ὁ πρὸ αὐτοῦ ὡς σκανδαλοποιὸς ποῦ ἦταν τὸ ἐμεταχειρίσθη διὰ τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμαν καὶ μαζοῦλι, καὶ ἔστειλαν αὐτόν καὶ ἐπιθυμᾷ νὰ περάσῃ ἡσυχὰ καὶ εἰρηνικὰ μὲ τοὺς ρωμαίους, καὶ πῶς ἡ αἰτία ποῦ ἦλθεν ἐδῶ εἶναι ὄχι διὰ ρωμαίους, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀρμενίους, οἱ ὁποῖοι ἐπῆραν ὄρισμὸν νὰ λειτουργοῦν ἐπάνω εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, μάλιστα διὰ νὰ μὴ πέσω ἐγὼ εἰς ὑποψίαν θέλῃ ὅτι ἐγὼ νὰ κάμω τὴν δουλιάν του, καὶ αὐτὸ τὸ ἐκατάστησεν ὁ Μέγας δραγομάνος διὰ νὰ δείξῃ εἰς τὸν κόσμον πῶς δὲν εἶναι αὐτὸς ποῦ βοηθᾷ τοὺς φράγγους, ἀλλὰ ἐγὼ. Ὅμως ἠξεύρωντας τὴν τέχνην των ἐγὼ ἔταξα τὸν κοιμισάριον νὰ τοῦ ἐβγάλῃ τὸν ὄρισμὸν, ὅτι ἐρώτησα τὸν κύρ Φιλόθεον, καὶ μὲ εἶπεν πῶς δὲν εἶναι καμμία βλάβη εἰς τοὺς ρωμαίους, καὶ τὸ μεταχειρίσθηκα νὰ τὸ κάμω, ἀμὴν μὲ τὸ νὰ μὴν εἶναι κáιντη, θαρρῶ καὶ δὲν γίνεται. Ἐπῆγεν εἰς τὸν ἐλτζῆ μου, καὶ τὸν ἐβαλεν καὶ μὲ ἔγραψεν νὰ τοὺς συνδράμω, καὶ τὸν ἔταξα καὶ

ἐγὼ νὰ τοὺς συνδράμω, ἀμὴ ὅχι εἰς πράγματα ποῦ ἀγγίζουσιν τοὺς ρωμαίους, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ρωμαῖος καὶ φυλάγω τὴν τιμὴν τοῦ γένους μου. Δὲν ἔμπορῶ νὰ σᾶς διηγηθῶ ταῖς ἐπιβουλαῖς ποῦ μὲ ἔκαμαν εἰς τὸν κεχαγιᾶ, ὁμοῦ καὶ εἰς τὸν ἐλτζῆ, ὅμως, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν εὐχὴν σου τὴν ἁγίαν, δὲν ἐδυνήθηκα τίποτε, ἀλλὰ ἐπῆραν τὴν ἀπόκρισίν τους ὡς τοὺς ἔπρεπεν· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς ὡς κακοὺς τοὺς ἐταπείνωσε τόσον, ὅπου ἄρχισαν τῶρα νὰ προφασίζονται καὶ νὰ γυρεύουν συγχώρησιν ἀπὸ τὴν Μακαριότητά σου. Μάρτυς μου ὁ Κύριος· ὁ κεχαγιᾶς ἐθαύμασεν ὅταν αὐτοὶ μὲ ἐγκαλοῦσαν τόσον, καὶ ἐγὼ δὲν ἐγκάλουν τινὰν, οὔτε ἔλεγα διὰ κανέναν κακόν, μάλιστα δι' εὐχῶν της αὐτὴ μὲ ἔκαμιν πρὸς τοὺς ἐξουσιαστὰς εἰς μεγαλιώτερον ἐμπιστοσύνην.

Διὰ τὰ δῶρα τῆς ἐπρόγραψα. Ἰσως μὲ τὴν ἄρρητα ποῦ νὰ ἔλθῃ ἡ ἀπόκρισις ἀπὸ τὴν Μακαριότητά σου νὰ κινήσουν καὶ αὐτοὶ ἀπ' ἐδῶ, καὶ νὰ ἀλισμονηθῇ αὐτὴ ἡ δουλειά, καὶ νὰ μὴ δώσωμεν τίποτε· ὅμως διὰ τὸ μέλλον συλλογιζόμενος μὲ ἐφαίνονται νὰ ἐδίδαμεν κάτι τι τὸν κεχαγιᾶ ἐκεῖ ποῦ τῆς φανῇ εὐλογον καὶ πρέπον διὰ λόγου του (καὶ νὰ εἶναι ἄσπρα, ὅτι αὐτοὶ τῶρα αὐτὰ χρειάζονται), καὶ τὸν τεσκερετζῆ τὸν μεγάλον· κάτι τι καὶ αὐτόν. Καὶ πάλιν ὡς ἔχωμεν ἀπόκρισιν εἰς ἐκεῖνο ποῦ φανῇ τὴν Μακαριότητά σου εὐλογον.

Τοῦ Χαρμοῦση τὴν ὑπόθεσιν θέλει τὴν καταλάβῃ ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ κυρ Θεοφίλου, καλὰ καὶ ἐγὼ τὸν εἶπα πολλαῖς φοραῖς ὅτι ματαίως κοπιᾷ, ὅμως ὁ πτωχὸς ἀπὸ τὴν ζέσιν του δὲν ἠθελε νὰ μὲ ἀκούσῃ, ἀλλὰ ἔκαμε τὸ ὅ,τι ἐδυνήθη, ἕως ὅπου ἐπῆρε τὴν ἀπόκρισιν τελείαν ἀπὸ τὸν κεχαγιᾶν πῶς τοῦ κακοῦ πολεμᾶ, καὶ πάλιν δὲν θέλῃ νὰ παύσῃ, οὔτε θέλει νὰ μὲ ἀκούσῃ, καὶ εἰς τοῦτο γράψῃ τον καὶ ἡ Μακαριότης σου νὰ λείψῃ, καὶ πάλιν εὐκολον εἶναι νὰ κάμῃ νταβᾶ ὅταν κάμει χρεία. Ἡ δὲ ἁγία της εὐχὴ εἶναι μεθ' ἡμῶν.

Ἀπὸ Μπαμπᾶ. Μαρτίῳ 22.

Τῆς σῆς Μακαριότητος υἱὸς ἐν Χριστῷ καὶ δούλος
ΙΩΑΝΝΑΚΗΣ.

Μακαριώτατε, δοφώτατε, καὶ λογιώτατε πατριάρχᾳ τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης, κύριε κύριε Δοσίθεε, τὴν σὴν Μακαριότητα εὐλαβῶς προσκυνῶ.

Χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ δι' εὐχῶν της ἁγίων, οἱ φιλοτάραχοι φράροι μὲ ὅλους τοὺς τοὺς ἐλτζίδες καὶ μὲ ὅλα τους τὰ πλούτη ἀπεβάλλθησαν, καὶ δὲν ἐπέτυχαν τοῦ ζητήματός τους. Ὡς φαίνεται μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μακαρίτου ἐλόγιασαν πῶς τάζοντας ἄσπρα πολλὰ νὰ πάρουν τοὺς Ἁγίους Τόπους ἀπὸ τὰ χέρια τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν, καὶ

ἔστειλαν τὸν Τομάζον, καὶ ἦλθε νὰ τὸ τελειώσῃ, καὶ δὲν ἔμπορεσεν· εἰς τὸ μεταξὺ ἐσυνέβη καὶ ὁ φόνος τῶν καλογέρων, καὶ ταχέως ἐπρόφθασεν ὁ κομισάριος της Ἱερουσαλὴμ τῶν φραγγῶν, προφασιζόμενος πῶς ἦλθε διὰ νὰ χαλάσῃ τὸν ὀρισμὸν ποῦ ἐπῆραν οἱ ἀρμένιδες νὰ λειτουργοῦν ἀπάνω εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, καὶ πῶς ἀγαπᾷ τὴν εἰρήνην μὲ τοὺς ρωμαίους, καὶ ἄμωνε πῶς αὐτὸς δὲν εἶχεν εἶδῃσιν, ἀλλὰ ἴσως ὁ πρὸ αὐτοῦ νὰ τὸν ἔστειλεν, δίχως νὰ ἀναφέρῃ τίποτε ἀπὸ τὰ κακά τους καμώματα, ποῦ ἔκαμαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ· καὶ ἦλθεν εἰς ἐμένα μὲ τὸ μέσον τοῦ ἐλτζῆ μου νὰ τὸν κίμω τὸν ὀρισμὸν, καὶ ἐγὼ μετὰ χαρᾶς ἐβάλληκα νὰ τὸν κάμω, τὸ μὲν πρῶτον, διὰ τὸ δὲν ἦταν ἐναντίον τῶν ρωμαίων, καὶ ἄπρεπον οἱ ἀρμένιδες ὡς αἱρετικοὶ νὰ λειτουργοῦν ἀπάνω εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον· καὶ δεύτερον, ἂν δοθῇ κανένας ὀρισμὸς νὰ γένῃ μὲ τὸ χερί μου, διὰ νὰ ἡξεύρω νὰ τὸν κάμω ὅπου νὰ μὴν ἔχουν βλάβην οἱ ρωμαῖοι· καὶ διὰ τούτην τὴν αἰτίαν ἐβαλλὰ κάθε ἐπιμέλειαν νὰ κάμω ἕνα ὀρισμὸν νὰ χαλάσω ἐκεῖνον τῶν ἀρμενίων, καὶ ἐβαλλὰ εἰς τὸ ἀναμεταξὺ ὅλους τοὺς μεγιστάνους μὲ ταξίματα (τὰ ὅποια ὁ φράρος ποῦ ἦταν ἐδῶ μετὰ χαρᾶς τὰ ἐδίδεν) καὶ δὲν ἔμπορεσα νὰ κάμω τίποτε· εἰς ὅλον τὸ ὕστερον εὐγῆκα καὶ ἀτός μου μὲ ἕνα ἀρζουχάλι εἰς τὸν ἐπίτροπον ἀπὸ μέρους τοῦ ἐλτζῆ μου γράφοντας πῶς ὁ ἀρμένιος ὁ πατριάρχης ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ μπεράτι του ὅτι νὰ λειτουργῇ ἀπάνω εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, ἐναντίον τῆς παλαιᾶς συνηθείας, παρακαλῶντας τὸν ἐπίτροπον νὰ προστάξῃ τὸν καθὼ τῆς Ἱερουσαλὴμ νὰ ἐξετάσῃ πῶς ἦταν ἡ παλαιὰ συνήθεια καὶ νὰ κάμῃ ἄρζι, καὶ κατὰ τὸ ἄρζι νὰ δώσῃ μετὰ ταῦτα νὰ δώσῃ ὀρισμὸν· ἀφ' ὧντις καὶ ἐδαβάστη αὐτὸ τὸ ἀρζουχάλι, μὲ λέγει ὁ ἐπίτροπος· Ἐγὼ τῶρα εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν τέτοιαις κρίσεσι δὲν κιτάζω, οὔτε ὀρισμὸν διὰ Ἱερουσαλὴμ ὑπόθεσιν δίδω τινὰν, ὅτι ἂν δώσω προξενοῦνται σκάνδαλα· μόνον ὡς φυλάγῃ κάθε εἰς τοὺς ὅρους του καὶ ὡς ἡσυχάζῃ. Ὅποταν ἐγὼ ἔδωσα τὴν τελείαν ἀπόφασιν τὸν ἐλτζῆ μου καὶ τὸν φράρον, παρευθὺς ἔπασαν σὲ ὑποψίαν πῶς ἐγὼ δὲν ἠθέλησα νὰ τὸ κάμω, καὶ πῶς τοὺς ἐγέλασα (βεβαιώνοντας τὴν γνώμην τους καὶ ὁ Μέγας δραγομάνος ἐναντίον μου), ἔκαμαν μόνον τρόπον μὲ τὸν Μέγαν δραγομάνον καὶ ἐπῆραν ἄλλο ἕνα ἀρζουχάλι ἀπὸ τὸν ἐλτζῆ μου, ἔκαμαν καὶ ἦλθε καὶ ἀπὸ τὸν Φράντζαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἀπὸ τὸν μπάιλον ἀπὸ τὴν Πόλιν γράμματα πρὸς βοήθειάν τους καὶ τὰ ἔδωσαν τὸν ἐπίτροπον· καὶ τὸ μὲν τοῦ ἐλτζῆ μου καὶ τοῦ μπάιλου δὲν ἔγραψαν ἄλλο, παρὰ νὰ ἔμπορῶν οἱ φράγγοι νὰ ἔχουν τὰ προσκυνήματά τους καὶ νὰ μὴν τοὺς ἐνοχλῇ τινὰς, καὶ νὰ μὴν γίνονται νεωτερισμοί, καθὼς τῶρα οἱ ἀρμένιδες ἐπῆραν ὀρισμὸν νὰ

λειτουργοῦν ἀπάνω εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον ἐναντίον τῆς παλαιᾶς συνθηῆας, παρακαλῶντάς τον νὰ τοὺς δώσῃ ὁρισμὸν νὰ φυλάγῃ κάθε ἓνας τὴν τάξιν του τὴν παλαιὰν καὶ νὰ μὴν γυρεύῃ νὰ κάμῃ νεωτερισμοὺς. Ὁ ἐπίτροπος καὶ τοὺς ἀπεκρίθη διὰ γράμματος. Μὲ γράφετε πῶς οἱ ἀρμένιδες ἐμοίως καὶ οἱ ρωμαῖοι πῶς σὰς δίδουν πείραξιν εἰς τὰ προσκυνήματά σας· εἰ μὲν καὶ αὐτοὶ ἔκαμαν ἐναντίον τῆς παλαιᾶς συνθηῆας καμίαν δουλειάν, θέλομεν τοὺς κάμῃ τεμπήχι, μόνον πρέπει καὶ οἱ ἐδικοί σας νὰ μὴν κάμουν τίποτες ἐναντίον τῆς παλαιᾶς συνθηῆας, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀγάπην ποῦ ἔχομεν ἀνάμεσά μας δὲν πρέπει οὔτε ἑσεῖς νὰ κάμετε τίποτες ἐναντίον, ὅτι τόσον οἱ ρωμαῖοι ὅσον καὶ οἱ ἀρμένιδες εἶναι δοῦλοι τῆς βασιλείας, καὶ εἶναι εἰς τὴν προστασίαν της, καὶ ἔχουν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ λόγου σας πολλὰ συκλαγέτια (ὅτι ἐγὼ ἔμαθα τὸν φόνον τῶν καλογέρων, ὁποῦ ἔγινεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ τὸ εἶπα τὸν κεχαγιά, καὶ τὸ ἔμαθα πάλιν ἀπὸ τοὺς φράγγους, καὶ διὰ τοῦτο ἔβαλλον ὁ ἐπίτροπος αὐτὸν τὸν λόγον πῶς καὶ οἱ ρωμαῖοι ἔχουν συκλαγέτια ἀπὸ λόγου σας), καὶ νὰ φυλάγεσθε καὶ ἑσεῖς νὰ μὴν γυρεύετε νέα καὶ ἔξω τῆς παλαιᾶς συνθηῆας, μόνον νὰ εἶναι ἀναπαμένοι εἰς τοὺς ὅρους ὁποῦ οἱ βασιλεῖς μας ἐκ παλαιόθεν σὰς ἔδωσαν, καὶ νὰ εἰρηνεύετε. Μ.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερά Σύνοδος.—Ἐν τῇ χθесινῇ συνεδρίᾳ τῆς ἱερᾶς Συνόδου μετέσχε, κατόπιν ἀπουσίας ἔνεκεν ἀσθενείας, καὶ ὁ πρῶτος τῇ τάξει τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Κυζίκου κ. Ἀθανάσιος, εἰς ὃν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας πολλὰ ἐνδείξεις ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ ἐπεδαψιλεύθησαν ἐκ μέρους συμπάσης τῆς ἱεραρχίας καὶ τῶν λογάδων τοῦ Γένους.

ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου Ἀπεστάλησαν μετὰ τὰ ἐνφύλλω τοῦ παρόντος τόμου ἀγγελθέντα. ἐκ μὲν τῆς ἐπαρχίας **Σιύρνης**, ἀθροισθέντα ἀπὸ δίσκων, περιχθέντων κατὰ τὴν κυριακὴν τῆς ὀρθοδοξίας ἐν τοῖς ναοῖς τῆς πόλεως ταύτης, γρόσια 2270—ἐκ τῆς ἐπαρχίας **Βιζύνης** εἰσπραχθέντα ἀπὸ δίσκων ὡσαύτως 1776—καὶ ἐπίσης ἐκ τῆς ἐπαρχίας **Καλλιπόλεως** γρ. 800 (320 ἐκ Καλλιπόλεως, 280 ἐκ Μαδύτου, 200 ἐκ χωρίων τῆς ἐπαρχίας).—Ἐπεμψε πρὸς τούτοις ἡ ἐν Βιζύνῃ Ἀδελφότης «Παῦλος Μελάς» γρ. 95 εἰσφορὰν αὐτῆς εἰς τὸ ταμεῖον, ἀποκρινομένη πρὸς τὰς παλαιὰς «Ἐκκλήσεις», ὧν ἡ φωνὴ δέον νὰ παραμένῃ ἐναυλος εἰς τὰ ὧτα τῶν ὁμοεθνῶν.—Ἐκ τῶν ἐν **Κωνσταντινουπόλει** ναῶν ἠθροίσθησαν διὰ δίσκων

κατὰ τὰς παρελθούσας ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων, τῶν Θεοφανείων καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας 10606 καὶ 10 παράδες, ὧν 4590 καὶ 20 π. ἠθροίσθησαν τῇ ἡμέρᾳ τῶν Χριστουγέννων, 3055 τῇ τῶν Θεοφανείων καὶ 2960 καὶ 30 π. τῇ τῆς Ὀρθοδοξίας. — Εὐχόμεθα νὰ ἔχωμεν ἐν νῷ πάντοτε οἱ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἐπαρχίαις ὁμοεθνεῖς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐθνικοῦ Ταμείου, νὰ γινώσκωσιν ὅτι τὰ ἔσοδα αὐτοῦ μειοῦνται, καὶ ὅτι τὸ διὰ τῶν δίσκων ἀθροιζόμενον ἐν μεγάλας τισὶ πόλεσι ποσὸν παρίσταται πολὺ μικρόν.

Ἀγαθοεργίαι καὶ κοινωφελεῖς σκοποὶ, κατὰ τὴν τελευταίαν ἰδίᾳ τεσσαρακονταετίαν, ὑπεστηρίζοντο συνήθως διὰ μέσων τινῶν διαχύσεως, θεατρικῶν παραστάσεων, χορῶν καὶ συναυλιῶν, ὡς καὶ λαχείων. ὑπὲρ αὐτῶν ἀλητοῦντο μέχρι τῆς ἀναστηλώσεως τοῦ συντάγματος τοσαῦται διατυπώσεις καὶ παρενεβάλλοντο τοσαῦται δυσκολίαι, ὥστε νὰ ἀποτυγχάνωσιν οὐχὶ σπανίως εὐγενεῖς καὶ κοινωφελεῖς σκοποὶ καὶ προαιρέσεις. Ἀπὸ τῆς 11 ἰουλίου καὶ ἐντεῦθεν οὐδεμία διατύπωσις ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο, οὔτε ζήτησις ἀδείας πρὸς συναυλίας καὶ παραστάσεις καὶ λαχεῖα, τοῦθ' ὅπερ ἀναγγέλλομεν, ἐξ ἀφορμῆς ἐρωτήσεως ὑποβληθείσης ἐκ τινος ἐπαρχίας τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ, συνιστῶντες ἐκ καθήκοντος πᾶσι τὴν χρῆσιν τὴν ἑλλογον τῆς ἡμῖν ὑπὸ τοῦ συντάγματος ἐν τούτῳ χορηγουμένης ἐλευθερίας.

Πατριαρχικὴ Ἀποδείξις ἀνεγνώσθη τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, συνιστῶσα πᾶσι τοῖς ὁμογενέσι τὴν παῦσιν τῆς οὐκ ἐπαινετῆς συνθηῆας τοῦ στέλλειν τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς ξένας σχολὰς, διευθυνομένας ὑπὸ καλογήρων τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἀσκούντων ἐμφανῶς τε καὶ κρύφῃ προσηλύτευσιν ἐπὶ τῶν νεαρῶν μαθητῶν, ὧν ἐν ταῖς τοιαύταις σχολαῖς διαφθείρεται ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἐθνικὴ συνείδησις. Ἀντίτυπον τῆς Ἀποδείξεως ταύτης συναποστέλλομεν μετὰ τοῦ παρόντος φύλλου τοῖς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις συνδρομηταῖς ἡμῶν.

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι.—Προχθές, δευτέραν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος καπουκεχαγιά, ἐπεσκέψατο τὸν νέον σεῖχουλ-ισλάμην, ὡς καὶ τὸν πρῶτον—τῇ δὲ παρελθούσῃ τρίτῃ, πρὸς τῷ ἐξ. ὑπουργῷ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν θρησκευμάτων, ἐπεσκέψατο καὶ τὴν Α. Ὑψ. τὸν Μ. βεζύρην.

Ἐθν. Ὀρφανοτροφεῖον ἀρρένων.—ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, κατὰ τὴν τελευταίαν διοικητικὴν αὐτοῦ συνεδρίαν, ὀνομάσθησαν ἔφοροι τοῦ ἐν Πριγκίπῃ Ἐθν. τῶν ἀρρένων Ὀρφανοτροφείου οἱ κκ. Ἐμμ. Σαριδάκης καὶ Μικὲς Παπαδόπουλος, ἀντὶ τῶν ὑποβαλόντων παραίτησιν κκ. Ι. Χαριτωνίδου καὶ Δ. Μάγκου, προσετέθη δ' ἑβδομον μέλος ἐν τῇ ἐφορίᾳ ὁ κ. Ι. Τατσόγλου.

Μητρόπολις 40 Ἐκκλησιῶν.—Πρὸς ἀνέγερσιν κτιρίου τοῦ νηπιαγωγείου τῆς κοινότητος 40 Ἐκκλησιῶν 290 προσήνεγκε λίρας ὁ ἀξιότιμος κ. Δημ. Δοδόπουλος, 200 δ' ἐτέρας ἀνωνύμως προσενηχθείσας ἔλαβεν ἡ κοινότης. Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ πρὸς οἰκοδομὴν ἀπαιτουμένου ποσοῦ ἐνεκρίθη ἡ ἔκδοσις λαχείου.

Κανονικὴ ἄδεια.—Συνοδικῶς ἐχορηγήθη ἄδεια ἐξαμήνου ἀπομικρύνσεως ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Σβορνικίου κ. Γρηγορίῳ. — Ἐκ Κεβέλλας καὶ Θεσσαλονίκης διελθὼν ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, συμπληρώσας τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτῷ συνοδικῶς ἄδειαν, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βελλᾶς καὶ Κονίτσης κ. Σπυρίδων— διελθὼν ἐξ Ἀθηνῶν ἀπῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἐν Παραμυθίᾳ, ὁ πανιερ. μητροπ. πρώην Σωζοαγαθοπόλεως κ. Κωνσταντίνος. — Χθὲς ἐχορηγήθη συνοδικῶς τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ πρώην Κώου κ. Νικοδήμῳ ἄδεια μεταδόσεως εἰς Ἀθήνας, χάριν ἰδίων ὑποθέσεων.

Σημ.—Ἐν τῷ προγενεστέρῳ φύλλῳ κατὰ παραδρομὴν ἐγράφη ὅτι εὕρεσκειται εἰς Σμύρνην ὁ θεοφ. ἐπίσκοπος Καμπανίας κ. Φώτιος, ἀντὶ Πολυανῆς.

Χοροσταδία.—Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, ἡ Α.Θ.Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ κατὰ τὸ Κοντοσκάλιον ἱερῷ ναῷ τῆς ἁγίας Κυριακῆς, ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος.

Μητρόπολις Νεοκαισαρείας.—Χθὲς ἀφίκετο ἐνταῦθα ὁ πανιερ. μητροπολίτης Νεοκαισαρείας καὶ Ἰνέου κ. Ἀμβρόσιος, διὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως διερχόμενος ἵνα μεταβῇ ἀπὸ ἐνὸς τμήματος τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ εἰς Παρθένον.

Ἑλλήν. κοινότητες ἐν Εὐρώπῃ.—ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπεστάλη πρὸς ὑπηρεσίαν ἐν τῷ ναῷ τῆς ἐν **Πετροπολὶ** ἑλληνικῆς πρεσβείας καὶ κοινότητος ὁ ἐκλ. διάκονος διδάκτωρ τῆς θεολογίας κ. Σωφρόνιος Νικολετόπουλος. — Ἐκ Βραβίλλας τῆς Ρουμανίας ἀγγέλλουσιν ἡμῖν ὅτι μετὰ τῶν καθηκόντων τοῦ διδασκάλου ἐξέσκει καὶ τὸ τοῦ ἱεροκέρυκος ἔργον, ἐπιτυχῶς καὶ λίαν ἐσκεμμένως, εὐχερῶν πᾶσιν, ὁ πέρυσι προσληφθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐν **Βουϊλά** ἑλλήν. ὀρθοδόξου ναοῦ ἱερολ. διάκονος καὶ διδασκαλὸς τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας κ. Φιλόθεος Παπακωνσταντίνου. Εὐχάριστον ἐντύπωσιν προὔξενεν ὁ κατὰ τὴν κυριακὴν τῆς ὀρθοδόξιας ἐκφωνηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ λόγος, ἐνισχύων παρὰ τοῖς ὁμογενέσι τοῖς ἐν ξένῃ διάγουσι τὴν ἐμμονὴν εἰς τὰ πάτρια. — Τῷ σαββάτῳ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ ὁ πανοστ. προϋστάμενος τῆς ἑλληνικῆς ἐν **Κισνοβίῳ** (Ρωσσίας) κοινότητος ἀρχιμανδρίτης κ. Γεράσιμος Θεολογίδης.

Σωματεῖα.—Τῇ κυριακῇ, τελουμένης τῆς ἐπετείου πανηγύρεως τῆς εὐεργετικῆς Ἀδελφότητος «Μεταμορφώσεως» ἐν Κοντοσκαλίῳ, προέστη τῆς συνελεύσεως ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης, παρισταμένων πολλῶν φιλεόρτων καὶ τινῶν ἐκ τῶν ἐλλήνων βουλευτῶν. Μετὰ τὴν λογοδοσίαν

τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου καὶ τὸν πανηγυρικόν, ὃν ἐξεφώνησεν ὁ ἀξιότιμος δικηγόρος κ. Σαμουὴλ Ἀναστασιάδης, ἡ Α.Θ.Π. ἐπέθηκε τὴν κατακλείδα τῆς ἑορτῆς, ἐπήνεσε τὸ εὐσεβὲς καὶ φιλόανθρωπον ἔργον τῆς Ἀδελφότητος καὶ ᾗξατο ὑπὲρ προαγωγῆς αὐτῆς.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί.—Τῇ δευτέρᾳ, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἁγίων Μ' μαρτύρων, τηλεγραφικῶς ἡ Α.Θ.Π. συνεχάρη τῷ ἐορτάζοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Μογλενῶν κ. Σμαράγδῳ—σήμερον δὲ διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου συνεχάρη τῷ ἐορτάζοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Ἀγκύρας κ. Σωφρόνῳ ὡς καὶ τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Προικονήσου.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΝ ΚΥΠΡῳ

Ἐκ τῆς ἐν Λευκωσίᾳ καλλιστῆς ἐφημερίδος «Ἐλευθερίας» παραλαμβάνομεν ταῦτα, χάριν τῆς ἱστορίας, (φύλλον 21 φεβρουαρίου). «Τῇ ἐβδομάδι ταύτῃ ἐπερατώθησαν αἱ ὁρισθεῖσαι ἐκλογαὶ πρὸς ἀνάδειξιν εἰδικῶν ἀντιπροσώπων. Οὕτως ἐν ταῖς ὑπολειφθεῖσαις ἐπαρχίαις, ἦτοι Ἀμμοχώστῳ, Κυρηνείᾳ καὶ Λεμεσῷ διεξήχθησαν ἐκλογαὶ τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, ὡς δὲ συνέβη εἰς τὰς τῶν προηγηθεῖσων ἐπαρχιῶν, καὶ κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς κυριακῆς αἱ κυρηνειακαὶ ἐνορίαι καὶ χωρία ἀπέσχον τῆς ψηφοφορίας.

Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀμμοχώστου ἐκ τῶν 73 χωρίων καὶ ἐνοριῶν μετέσχον τῆς ἐκλογῆς 44, τὰ δὲ ὑπολειπόμενα 33 ἀπέσχον.

Ὡσαύτως ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Λευκωσίας ἐκ τῶν 135 ἐκλογικῶν τμημάτων (χωρίων καὶ ἐνοριῶν) προσέβησαν εἰς ἐκλογὴν εἰδικῶν ἀντιπροσώπων 78 ἐν ὧν, ἀπέσχον δὲ τὰ 57 τμήματα.

Ἐνθ' δὲ ἐνταῦθα ὁ περὶ Ἀρχιεπισκοπικῆς ἐκλογῆς νόμος χωρεῖ πρὸς τὰ πρόσω, ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἱ. Σύνοδος συνδιασκέπτεται περὶ τοῦ ἡμετέρου ζητήματος διακαῶς ποθοῦσα ὅπως τηρήσῃ ἀμείωτον τὴν πρᾶξιν τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας καὶ ἀναχαίτισθ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὑπὸ τῆς Κυπριακῆς Βουλῆς ψηφισθέντος νόμου.»

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διαρρυθμισθέντος ἀρτίως τοῦ Γραφείου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ἐπὶ τὸ βέλτιον, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἐν τῷ μέλλοντι ἀταξίας περὶ τὴν ἔγκαιρον καὶ ἀνελλιπῇ ἀποστολὴν τοῦ φύλλου, παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους συνδρομνταὶ ὅπως καταστήσωσιν ἡμῖν γνωστὴν πᾶσαν καθυστέρησιν ἢ μὴ παραλαβὴν αὐτοῦ, ὑποδεικνύοντες ἅμα, ὅσον ἐνεστὶν ἀκριβέστερον, καὶ τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν. Προσεχῶς δὲ ἀποσταλήσονται ἅπασιν τοῖς συνδρομνταῖς ἡμῶν οἱ ἕνεκα ποικίλων λόγων καθυστερήσαντες πίνακες τῶν εὐρετηρίων καθὼς καὶ τὰ ἐξώφυλλα τῶν ἐτῶν ΚΣΤ', ΚΖ' καὶ ΚΗ'.

Ἐφιστῶμεν πρὸς τούτοις τὴν προσοχὴν τῶν συνδρομντῶν ἡμῶν ἐπὶ τῆς ἐν τῇ προμετωπίδι τοῦ φύλλου

λου καταχωριζομένης είδοποιήσεως, καθ' ἣν πᾶσα μὲν αἵτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχίμ. Καλλ. Δελικάνη, πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου, καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐπίσης ἀγγέλλομεν ὅτι, ληξάσης τῆς ἐντολῆς ἀπάντων τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις περιοδευόντων ἀνταποκριτῶν ἡμῶν, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν δικαιούται ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ ἔλθῃ εἰς οἰανδήποτε δοσοληπτικὴν συνάφειαν διὰ λογαριασμὸν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» μετὰ τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς· ἐπιφυλασσόμεθα δὲ νὰ καταστήσωμεν ἐγκαίρως γνωστὰ τὰ ὀνόματα τῶν ἐν τῷ μέλλοντι περιοδευόντων ἀνταποκριτῶν ἡμῶν, εἴ γε διορισθῇσονται τοιοῦτοι.

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΠΡΟΣ ΕΝΩΣΙΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

Ἐπ' ἐσχάτων συνεκροτήθη ἐν Λονδίῳ ἡ δευτέρη ἐπέτειος τοῦ πρὸς καλλιέργειαν τῆς ἐνώσεως μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἐν Ἀνατολῇ Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἱδρυθέντος Σωματείου. Κατὰ τὴν γενομένην ἱεροτελεσίαν τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ αἰδ. διδάκτωρ Daveg Biggs ἀναπτύξας ὅτι σπουδαῖοι λόγοι ἐκ τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας ἀπορρέοντες ἔκαμνον τοὺς Ἀγγλους νὰ ἐκτιμῶσιν ἄχρι τοῦδε τὴν καὶ ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως μόνωσιν αὐτῶν, καὶ ὅτι μέχρις ἐσχάτων ἔτι θὰ προὔκλειε κατάπληξιν παρὰ πολλοῖς ἐξ αὐτῶν, ἐάν τις διετεινέτο ὅτι οἱ καθολικοὶ ἄφ' ἐνὸς καὶ οἱ ὀρθόδοξοι ἄφ' ἑτέρου εἶχον ἴσα τοῖς ἀγγλικανοῖς δικαιώματα ἐν τῷ οὐρανῷ· τούτου ἐνεκα παρὰ τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως ἀπεκρούετο γενικῶς παρ' αὐτοῖς ἡ ἰδέα τῆς ἐνώσεως μετὰ τῶν λοιπῶν χριστιανῶν.

Ἀποδείξας τοῦ κρατοῦντος τούτου πνεύματος εἶναι ὅτι ἐν τῷ παναγγλικανικῷ συνεδρίῳ ἀπεκρούσθη ἡ πρότασις περὶ ἀποδοχῆς ἐν ἀπάσαις ταῖς ἀγγλικανικαῖς ἐκκλησίαις τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου κόσμου ὁμοιομόρφων ἐκκλησιαστικῶν ἀμφίων ἐν ταῖς ἱεροτελεστείαις, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ Ἀγγλία δὲν διατελεῖ ἐν ἐνότητι μετὰ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης. Ὁ παλαιὸς λοιπὸν οἶνος τῆς μονώσεως μᾶς ἔκαμεν—εἶπε— νὰ φοβώμεθα τὸν νέον τῆς ἐνώσεως. Καὶ ἐν τούτῳ δὲ τῷ σημείῳ τῆς μονώσεως ὑπάρχει πολλὴ ἀναλογία μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῶν ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησιῶν, διότι ἡ μόνωσις ὑπῆρξε τὸ θρησκευτικὸν καὶ ἐθνικὸν παλλάδιον τοῦ ὀρθόδοξου Ἑλλήνος καὶ Σλαβίου, πᾶσα δὲ ἀπόπειρα πρὸς ἐνωσιν ἡμῶν μετ' αὐτῶν θὰ διήγειρε τὰς δυσπιστίας των, τὰς ὁποίας θὰ ἐπηύξανεν ἡ ἐν τῇ ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ κρατούσα ἀναρχία. Διὸ καὶ πάντες οἱ φίλοι τῆς ἐνώσεως πρέπει νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι θὰ ἀντιμετωπίσωσιν ἀπογοητεύσεις καὶ δυσχερείας, μέχρις οὗ ἐπιτευχθῇ ὁ νέος οἶνος τῆς ἐνώσεως.

Τῇ μεταμεσημβρίᾳ δὲ συνεκροτήθη γενικὴ συνέλευσις τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου, παρόντος τοῦ ἀγγλοῦ ἐπισκόπου Ἱερουσαλὴμ καὶ ἱκανῶν διακεκριμένων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Τὸν λόγον ἔλαβον ἀλληλοδιαδόχως πολλοὶ ῥήτορες. Ὁ αἰδ. Pullan ἐτόνισεν ὅτι δέον νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ μετὰ τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολῆς ἐνωσις διότι ἐν αὐτῇ εὕρηται ἡ ἀποστολικὴ ἱεραρχία καὶ ἡ ἀποστολικὴ ἀλήθεια. Προσέθηκε δὲ ὅτι ἡ τελευταία τοπικὴ Σύνοδος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐν Λάμβετ ἀνέτρεψε τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ἀγγλικανικὴ ἱεραρχία δὲν ἐννοεῖ τὴν ἐνωσιν, ἀφοῦ ἐξέφρασεν εὐχὰς ὑπὲρ ταύτης καὶ ὥρισε διαρκὴ ἐπιτροπὴν ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τούτου ἐκλεγομένην ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κοντορβερίας, εἴκοσι καὶ ὀκτὼ δὲ ἐπίσκοποι εἰσὶ μέλη τοῦ σωματείου.

Ὁ Ἕλλην κ. Γεννάδιος ἐδήλωσε τὴν μεγάλην χαρὰν αὐτοῦ διὰ τὴν σύνοδον τοῦ Σωματείου, οὕτινος ἡ ὑπαρξίς θὰ γνωσθῇ μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς ἐν Ἀνατολῇ. Προσέθηκε δὲ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος ἑλληνικὴ Ἐκκλησία δὲν ἀμφισβητεῖ τὸ κύρος τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, καὶ προσαγορεύει μετ' ἐλπίδων τὴν ἐγκαίνισιν τῶν σχέσεων μετὰ τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

Τὴν τελετὴν ἐπεσφράγισεν ὁ πρόεδρος διαπιστώσας τὰς μεγάλας προόδους τὰς ἐπιτελεσθείσας ὑπὸ τοῦ σωματείου κατὰ τὸ διαρρεῦσάν ἔτος, καὶ τοὺς καρπούς τοὺς ὁποίους ἤρξατο παράγον ἀπὸ τῆς Συνόδου τῆς Λάμβετ.

Κ.

ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ

Πρὸ τίνος ἐτυπώθη ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφεῖῳ ὀλιγοσέλιδον βιβλίον, φέρον ἐπιγραφὴν «Ἡ προσευχή», τοῦ ἐν Μάντζεστερ πρωτοπρεσβυτέρου καὶ προϊσταμένου τῆς ἐκεῖ ἐλλ. ὀρθόδοξου κοινότητος κ. Κωνσταντίνου Ν. Καλλινίκου. Ὁ αἰδέσιμος τοῦ καλοῦ τούτου πονήματος συγγραφεὺς τυγχάνει γνωστὸς τοῖς ἐνταῦθα, ἅτε ἐπὶ πολὺ παραμείνας ἐν Πέρσῃ καὶ ἐπιτυχῶς εὐαγγελισάμενος τοῖς πιστοῖς τὸν λόγον τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ τοιαύτη αὐτοῦ γνωριμία ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέραν περὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ θεοφιλοῦς αὐτοῦ ἔργου σύστασιν, διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἐπ' αὐτῷ λόγος καὶ σύντομος ἀνάλυσις οὐδένα ἄλλον λόγον ἔχει εἰμὴ τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως δι' αὐτῆς γένηται γνωστοτέρα ἡ περὶ προσευχῆς πραγματεία τοῦ αἰδεσίμου φίλου καὶ καταστῇ αὕτη κοινὸν καὶ ἀπαραίτητον ἀνάγνωσμα πάσης εὐσεβοῦς οἰκογενείας.

Κεφάλ. Α'. σελ. 1—5. Ἐν αὐταῖς ἐκτίθησι τὰ περὶ οὐσίας καὶ βάσεως τῆς προσευχῆς ὀρίζων αὐτὴν ἐπὶ τῇ βασει τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποδείκνυν μετὰ δυνάμεως λόγον ὅτι ἡ προσευχὴ περιλαμβάνει ὅλον τὸν ἐνδότεον μηχανισμόν τῆς τριφυοῦς ψυχῆς τοῦ προσευχομένου.

Ἐν δὲ κεφ. Β', ἀπὸ τῆς 6—11 σελ. διαπραγματεύεται τὸ καθολικὸν τῆς προσευχῆς, δι' ἧς πειστικώτατα καὶ ἱστορικώτατα ἀποδεικνύει τὴν καθολικότητα καὶ τὰ μεγάλα ἀμ. αὐτῆς ἀποτελέσματα ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου ἀπὸ μέρους τοῦ ζῶντος Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τῶν προσευχομένων. Ἐν τῷ Γ'

κεφαλαίω, από τῆς 12—16 σελ. ἐξετάζει τὴν ἀναγκαιότητα τῆς προσευχῆς μετὰ πολλῆς χάριτος λόγου καὶ ἐπιχειρημάτων ἀκαταγώνιστων, ὡραίως δὲ παρομοιώσεως τοῦ προσευχομένου πρὸς τὸν ἐν τῷ Θαβώρ ἀνελθόντα Σωτῆρα.

Τῷ Δ' κεφαλαίῳ ἀνασκευάζει τὰς ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς προσευχῆς καὶ ἀποδεικνύει ἀκαταμάχητως ὅτι ἡ προσευχή εἶναι ἐπιβεβλημένον καθήκον πρὸς πάντας ἀνεξαίρετως, παρενείρων παραδειγματικῶς τὰ τοῦ περιφήμου ραββίνου Χιλλέλ πρὸς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Μαίμαν λεχθέντα ἐπὶ τῇ παραμελείᾳ αὐτῆς.

Ἐν τῷ Ε' κεφαλαίῳ ἐξετάζει τὴν προσευχὴν ἐν σχέσει πρὸς τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ, ἀνασκευάζων πᾶσαν ἀντίρρησην τῶν ὑπεναντίων, ἀποδεικνύει ὅτι τὰ ἑκατομμύρια τῆς ζωῆς καὶ σπαργώσης ἀνθρωπότητος ἐξακολουθοῦν νὰ προσεύχωνται πρὸς τὸν Πλάστην, ἀποδεικνύοντα διὰ τῆς τοιαύτης στάσεώς των, ὅτι ὁ ἄνθρωπος φέρει εἰς τὰ βῆθη τῆς ψυχῆς τοῦ ἀναγεγραμμένην ἀδιάφθορον τὴν ἀπόδειξιν τῆς δραστηκότητος καὶ ἀποτελεσματικότητος τῆς προσευχῆς.

Κεφ. ΣΤ'. Ἐν ταῖς σελ. 20—40 παρεμβάλλει λίαν καταλλήλως τὸν περὶ προσευχῆς πλάτωνικόν διάλογον τὸν μετὰ ξὺ Σωκράτους καὶ Ἀλκιβιάδου διαμειφθέντα, ἐν ᾧ τὸ θεῖον, τὸ εὐπνεῦσαν τὸν κατ' ἐξοχὴν σοφόν, ἀποφαίνεται ὅτι ὠφείλει νὰ ἀναβάλῃ τὴν θύσαν, ἣν προέκειτο νὰ ἐκτελέσῃ, μέχρις οὗ ἔλθῃ ἐκεῖνος, «ὃ μέλει περὶ αὐτοῦ», ὅστις καὶ διδάξει τὸ «πῶς δεῖ πρὸς Θεοῦ καὶ ἀνθρώπους διακείσθαι». Συμπληρῶν δὲ τὴν προφητείαν ταύτην τοῦ Σωκράτους ὑπὸ τὸ χριστιανικόν φῶς, λέγει ὅτι, κατέπαυσεν ἡ ἀχλὺς διὰ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Λόγου καὶ ἐξεχύθη μετ' αὐτοῦ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τῶν καρδιῶν ἡμῶν καὶ ἐμάθομεν συνεπῶς ὅποιον τὸ ἀντικείμενον τῶν προσευχῶν ἡμῶν, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν ὁ Θεός. Ἐν τῷ Η' κεφαλαίῳ διαπραγματεύεται μερικώτερον τὰ τῆς προσευχῆς καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν ἄλλων δεήσεις ἡμῶν καὶ ἐντεῦξεις εἰς πλήρωσιν πάσης πνευματικῆς καὶ ὕλικῆς αὐτῶν ἀνάγκης. Αἱ σελίδες εἰσὶ γεγραμμέναι μετὰ πολλῆς χάριτος Θεοῦ καὶ δὴ αἱ ὑπὲρ τῶν ἐξοφωμένων καρδιῶν καὶ τῶν ἀγνοούντων τὸν Θεόν, ἐν αἷς ἐξαίρεται ἡ συμπαθεστάτη καρδιά τοῦ συγγραφέως καὶ πονεῖ τὸν πόνον ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον δοκιμάζουσι μόνον αἱ εὐχίσθητοι τῶν εὐσεβῶν καρδίαι, ἐν τέλει δὲ ἀποδεικνύει γραφικῶς τὴν στενὴν σχέσιν μετὰ τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων καὶ τῶν ἐπὶ γῆς στρατευομένων. Ἐν κεφαλαίῳ Θ' ἐξετάζει ἐπισταμένως διατὶ δὲν εἰσκακοῦνται αἱ προσευχαὶ ἡμῶν καὶ εὕρσκει αἰτίαν ὅτι κακῶς αἰτούμεθα ἵνα ἐν ταῖς ἡδοναῖς ἡμῶν δαπανήσωμεν ὅτι τούναντίον αἱ ἀνάγκαι καὶ ἠθικαὶ αἰτήσεις εἰσκακοῦνται παρὰ τοῦ παναγάθου Θεοῦ, διαπιστῶν ταῦτα καὶ διὰ τῶν παραδειγμάτων τοῦ πατριάρχου Ἰακώβ, τῆς καταδυναστευομένης καὶ θριαμβευούσης Ἐκκλησίας τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς φιλοστόργου μητρὸς τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου. Ἐν κεφαλαίῳ Ι' ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἀπαιτουμένης ἐν τῇ προσευχῇ πίστεως καὶ ἐγκαρτερήσεως, ὧν ἄνευ ἡ προσευχή στερεῖται πτερύγων ἵνα πτερυγίσῃ πρὸ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ἡ πίστις λοιπὸν

δέον νὰ ᾖ ἡ βάσις τῶν προσευχῶν μας καὶ δὴ ἡ πίστις εἰς τὸν ἐν Τριάδι δοξολογούμενον Θεόν ἡμῶν. Αἱ σελίδες αὗται τυγχάνουσι θεολογικώταται καὶ γραφικώταται, ἀλλὰ καὶ αἱ περὶ ἐγκαρτερήσεως σελίδες ἀναδεικνύουσι τὴν μεγάλην ταύτην χριστιανικὴν ἀρετὴν, ἥτις ὑποβαστάζει τὰς προσευχὰς καὶ προάγει εἰς βλάστησιν ἀγλαωτάτην καὶ καρποφορωτάτην. Ἐν κεφαλαίῳ ΙΑ', ὁμιλεῖ περὶ ταπεινοφροσύνης καὶ προσοχῆς, ἐν τῇ προσευχῇ θεωρῶν αὐτὰς δι-καίως ὡς οὐσιώδεις ὁρους πρὸς εἰσκακὴν τῶν προσευχῶν ἡμῶν ὡς παράδειγμα ταπεινοφροσύνης προβάλλει αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ δὴ ἐν τῇ Γεθσημανῇ, κατὰ τὴν σεμνὴν ἐκείνην νύκτα τῆς προδοσίας, καθ' ἣν γονυπετῆς καὶ ἀγωνιῶν προσήχετο ὑπὲρ ἡμῶν ἵνα ἐξιλεώσῃ τὴν θεῖαν ὀργήν. Πόσον ποιητικῶς περιγράφεται ἡ τελευταία αὕτη τοῦ Ἰησοῦ προσευχὴ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως! Περί δὲ τῆς προσοχῆς τὸν λόγον ποιούμενος ἀναφέρει τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου «σύ δὲ ὅταν προσεύχῃ, εἰσελθε εἰς τὸ ταμεῖόν σου καὶ κλείσας τὴν θύραν σου πρόσευξαι τῷ πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ», ἐπάγων τὴν ἐπ' αὐτῶν ἐρμηνείαν τοῦ πολλοῦ Ὀριγένης. Ἐν κεφαλαίῳ ΙΒ' ἀναπτύσσει τὰ περὶ προσευχῆς καὶ ἐργασίας, ἀποφινόμενος ὅτι ἡ ἐργασία πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἀναπόσπαστος σύντροφος τῆς προσευχῆς, τὴν ἐννοίαν δὲ ταύτην ἐκτίθησι λίαν εἰγλώττως καὶ τὸ παράδειγμα τῶν Μακκαβαίων «ταῖς μὲν χερσὶν ἀγωνιζομένων, ταῖς δὲ καρδίαις πρὸς τὸν Θεὸν εὐχομένων», καταστέφει τόσον πειστικῶς τοὺς χριστιανικοὺς τούτους λόγους, ὥστε εἰς ἕκαστος τῶν προσευχομένων νὰ πείθεται ὅτι καθὼς τὸ προσεύχεσθαι ἐστὶν ἐργασία, οὕτω καὶ τὸ ἐργάζεσθαι ἐστὶν προσεύχεσθαι· «ὁ πατήρ μου ἕως ἄσπετος ἐργάζεται, καὶ ἐγὼ ἐργάζομαι», ἰδοὺ τὸ πρόγραμμα τοῦ ἀληθῶς θέλοντος προσεύχεσθαι χριστιανοῦ.

Ἐν τῷ κεφαλαίῳ δὲ ΙΓ' ἐκτίθησι τὰ περὶ ἀτομικῆς προσευχῆς καὶ κηρύσσει αὐτὴν ὡς δυναμένην ἐκτελεσθῆναι ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ καὶ ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ ὑπὸ τοῦ προσευχομένου. Εἰς τινὰς σελίδας, 76 καὶ 81 π.χ., ἡ ποιητικὴ καρδιά τοῦ αἰδεσμοῦ, πρεσβυτέρου ἐξαίρεται εἰς ἀληθῆ ἠθροσκευτικὴν ποίησιν συγκινοῦσα καὶ συναρπάζουσα τὸν ἀναγνώστην καὶ πείθουσα ἅμα αὐτὸν περὶ τῆς προσωπικῆς προσευχῆς καὶ δὴ τῆς ζωῆς, τῆς ἀκμαίας, τῆς ἀδιαλείπτου. Διδακτικὴ δὲ λίαν καὶ ἡ σύστασις ὅπως οἱ παῖδες ἐθίζωνται ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας εἰς προσευχὴν ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῶν.

Ἐν τῷ ΙΔ' κεφαλαίῳ ὑπεραπολογεῖται τῆς κατ' οἶκον προσευχῆς καὶ συνίστησιν αὐτὴν ὡς τὸν ἐπιούσιον ἄρτον τῆς οἰκογενείας· διδακτικώτατη ἡ κατακλείς αὐτοῦ «καὶ δὲν θὰ θεωθῇ ἡ γῆ, ἐφόσον ὁ Θεὸς διατελεῖ ἐξόριστος ἀπὸ τῆς οἰκογενείας»· ἀλήθεια ἡ ὁποία ἀτυχῶς ἐπεσκιάσθη καὶ παρεγνώρισθη ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις χρόνοις, καθ' οὓς σπανίζει ἀτυχῶς ἡ κοινὴ τῶν οἰκογενειῶν προσευχή.

Κεφ. ΙΕ'. Ἐν ταῖς σελ. 90—97 ἀντικείμενον ἔχει τὴν δημοσίαν προσευχὴν, ἣν ἀναγκαιοτάτην ἀνακηρύττει καὶ συνίστησι πᾶσιν ἀνεξαίρετως. Μετὰ ζωηροῦ χαρακτῆρος περιγράφει τὰ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, ὃν θεωρεῖ «διδασκαλεῖον λαλοῦν διὰ τῶν λόγων, διδασκαλεῖον λαλοῦν διὰ τῶν παρα-

στάσεων, διδασκάλειον λαλοῦν διὰ τῶν τελουμένων ἐν αὐτῷ· ἐν αὐτῷ ὅ,τι καὶ ἂν ἀκούσῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅ,τι καὶ ἂν ἴδῃ ὅ,τι καὶ ἂν ὁσφρανθῇ, ὅ,τι καὶ ἂν ψηλαφηθῇ, ὅ,τι καὶ ἂν γευθῇ, ὅπου καὶ ἂν στραφῇ, θὰ τῷ ὑπενθυμίσῃ τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ». Δικαίως ἐξέρει τὴν δημοσίαν προσευχὴν καὶ ὑπὸ κοινωνικὴν ἔποψιν, καθόσον κατ' αὐτὴν οἱ πάντες ἐν ἰσότητι ἀπευθύνονται πρὸς τὸν κοινὸν «Πατέρα τῶν», τὸν Θεόν, καὶ οἱ πάντες ἄνευ διακρίσεως θέσεως καὶ ἑξ ὠκτος κλίνουν τὰ γόνατα πρὸς τὸν Παντοδύναμον, ἐξ οὗ πᾶσα ἀρχὴ καὶ ἐξουσία ἐν τῷ κόσμῳ καὶ πᾶσα δόσις ἀγαθῆ καταπεμπομένη· ἀλλ' ἰδίως αἱ τελευταῖαι σελίδες εἶναι θούριος ὕμνος πρὸς τὴν κοινὴν προσευχὴν, ἣν εἰπάγει ἐκτελουμένην ὑπὸ τῶν παλινστούντων Ἑβραίων πρὸς τὴν ἐγγὺν Σιών τοῦ Θεοῦ.

Ἐν κεφαλ. ΙΣΤ', ὡς κατακλείδα τῶν περὶ προσευχῆς διδασκῶν τοῦ ὁ εὐσεβὲς ἱερεὺς προσάγει τὸ «Πάτερ ἡμῶν», τὸ πρότυπον πάσης χριστιανικῆς προσευχῆς, λίαν δικαίως φρονῶν ὅτι δὲ αὐτῆς ἐπιστέφει καλῶς τὸ βιβλίον αὐτοῦ, ἅτε συγκεντρῶν ἐν αὐτῇ πᾶν ὅ,τι διὰ μακρῶν ἔτι ἠδύνετο νὰ ἐκθέσῃ. Τὴν πολυεμήνευτον ταύτην προσευχὴν ἀναπτύσσει θετικώτατα, αἱ δὲ ἀντιστοιχίαι τῶν ἐν αὐτῇ αἰτημάτων προσφύεσται, μαρτυροῦσαι λιπαρὰν μελέτην.

Τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς ἐθεώρησα καθήκον νὰ γράψω ἀναγνούς τὸ λαμπρὸν τοῦτο πόνημα τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῶν συμπολίτου, οὐχὶ κρίνων, ἀλλ' εὐλογῶν τὸν Θεόν, τὸν ἐγείροντα ζηλωτὰς λειτουργοὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ, ὅπως διδάσκωσι τὸν περιούσιον αὐτοῦ λαὸν τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Πολλαὶ σελίδες τοῦ βιβλίου τούτου ὑπενθυμίζουσι τὰς ὥρας σελίδας τῶν «Θρησκευτ. Μελετῶν» καὶ τὰς λαμπρὰς συγγραφὰς τοῦ Σκαλτσούνη καὶ πᾶσαν τὴν εὐτολμον ἐκείνην τάξιν, ἥτις μετὰ δυνάμεως λόγου καὶ χάριτος Θεοῦ στηρίζει ἐκάστοτε τὸ χριστεπώνυμον τοῦ Κυρίου πλήρωμα.

Εὐχρηθῶμεν ἔργα τοιαῦτα, ἐν τῇ συντομίᾳ αὐτῶν ἐγκλείοντα ὅλα τὰ μέσα τῆς ποδηγετήσεως καὶ ἐξάρσεως ἡμῶν πρὸς τὸν Θεόν καὶ κατακτήσεως ἅμα τοῦ οὐρανοῦ, νὰ δημοσιεύωνται πολλὰ ὑπὸ τῶν δυναμένων καὶ δὴ ὑπὸ τοῦ τὴν καλὴν νίκην κομισαμένου διὰ τοῦ ἐμπνευσμένου αὐτοῦ τούτου βιβλίου πρωτοπρεσβυτέρου τῆς Μ. Ἐκκλησίας Καλλινίκου.

† N. B.

9 ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ Θ'.

Ἐν τοῖς ἐν χρήσει Μηναίοις (ἢ Μηνολογίοις) ἡ ἡμέρα τῆς 15 μαρτίου, προσεχοῦς δὴλα δὴ κυριακῆς, ὀρίζεται πρὸς πανηγυρισμὸν τῆς μνήμης τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἀγαπίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ Ἀριστοβούλου τοῦ, κατὰ παράδοσιν, πρώτου ἐπισκόπου Βρεττανίας ἀδελφοῦ Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου. Τὰ παλαιὰ Μηναῖα ἀναγράφουσι τὴν μνήμην Ἰωάννου ὁσίου τοῦ ἐν Ρουφινιαναῖς (Μποστανδζή-Κιοπροῦ), ἣν ὁ τοῦ Νικοδήμου Συναξαριστῆς σὺν τοῖς Μηνολογίοις ἡμῶν εἰς τὴν 16 μαρτίου μετετόπισεν. Οἱ σὺν τῷ Ἀγαπίῳ μάρτυρες ἠθλησαν ἐπὶ Διοκλήτια-

νοῦ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης, Οὐρβανοῦ διοικοῦντος αὐτήν.

Ὁ κατὰ τὸν ὀρθρον τῆς ἐορτῆς τῶν ἁγίων ψαλλόμενος κανὼν Ἰωσήφ ἔργον ἐπιγράφεται τοῦ Στουδίτου. Βιογραφίαν δ' ἡ τοῦ Ἀγαπίου, τούτου, ἢ τοι τοῦ Ἀριστοβούλου οὐδαμοῦ ἀνέγνων, πολὺ συνοπτικῶς δ' εὑρηνται ἐν τε τοῖς Μηναίοις καὶ τῷ Συναξαριστῇ αἱ μνήμαι τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς θεοφιλοῦς τῶν ἁγίων τούτων βιοτῆς.

Τῇ 15 μαρτίου συνέπεσεν ἐφέτος ἡ Ε' κυριακὴ τῶν νηστειῶν, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία παλαιότερον ἐγέραιρε τὴν μνήμην τοῦ τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ συμπέτοντος ἁγίου, μάρτυρος ἢ ὁσίου τινος—«ἀλλὰ δὲ μεταγενέστεροι (καθ' ἃ τὸ Μηναῖον γράφει λέξεσιν αὐταῖς) παρέδωκαν ψάλλεσθαι ἐν ταύτῃ τῇ κυριακῇ τὴν ἀκολουθίαν τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας». Ἡ μαρτυρία αὕτη σαφὲς ἡμῖν οὐδὲν παραδίδωσιν, ἀλλ' οὔτε καὶ καθ' ἑαυτὴν ἀληθεύει, διότι αὐτὸς ὁ κανὼν, ὁ κατὰ τὸν ὀρθρον τῆς Ε' κυριακῆς ταύτης ψαλλόμενος, ἀριστα μαρτυρεῖ ὅτι παλαιότερον ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴν κυριακὴν ταύτην τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς ἤγε τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου· ἡ δὲ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἁγία Ἐκκλησία ἐώρταζε τὴν μνήμην τῆς ἀθλήσεως τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ζηνοβίου, ἐφ' ἣ πανήγυρις μετὰ παννυχίδος ἐτελεῖτο ἐν Γαλατῇ.

Κατὰ τοὺς εὐκλεεῖς χρόνους τῆς ἡμετέρας αὐτοκρατορίας, ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν εὐσεβῶν βασιλέων, τῇ τετράδι τῆς Ε' ταύτης ἐβδομάδος, ἦν διανύομεν, μετεφέρετο ἐκ τῆς μονῆς τῶν Ὀδηγῶν εἰς τὸ Παλάτιον τῶν Βλαχερνῶν ἡ περιώνυμος εἰκὼν τῆς Θεοτόκου τῆς Ὀδηγητρίας. Θέλομεν ἐπανευρεῖ αὐτὴν μετὰ δεκαπέντε πάλιν ἡμέρας, σημειουμένου σήμερον ὅτι, ἕνεκα τῆς μεταφορᾶς ταύτης εἰς τὸ παλάτιον τῶν Βλαχερνῶν, παννυχὶς ἐγίνετο, ἡ σύναξις, ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου τῷ ἐν Βλαχέρναις, ἐκ διαταγῆς τοῦ πατριάρχου ἡ τῇ Δ' ἢ τῇ Ε' κυριακῇ.

Ἡ 15 τοῦ μαρτίου μὲν δὲ ἀναμνηστικὴ εἰς ἡμᾶς τὴν ἀπόφασιν τοῦ πάπα Ἰννοκεντίου Γ', τοῦ μισαδέλφως τυρεύσαντος τὰ κατὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπεισφρήσαντα μετὰ τὴν Δ' σταυροφορίαν κακὰ, τὴν ἐπιβάλλουσαν τῷ λατίνῳ πατριάρχει Κωνσταντινουπόλεως τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ χορηγῇ μόνον τοῖς ἐκ Βενετίας κληρικοῖς τὴν εὐνοίαν αὐτοῦ καὶ ἐπιτάττουσαν τῷ πρωτοπαπῇ τοῦ ναοῦ τῶν Βλαχερνῶν, ὡς καὶ τῷ ψάλτῃ καὶ τῷ ἐφημερίῳ τοῦ Ἀγίου Παύλου, νὰ πεισθῶσιν αὐτῷ ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ. Ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη τῇ 15 μαρτίου 1210. Μ.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Τ. 15-726 979